

សម្ភាសជាមួយឈ្មោះ ណុប សារិន (ហៅ និន) ភេទប្រុស អាយុ៥៩ ឆ្នាំ

មុខងារខ្មែរក្រហម: សេនាជនឃុំអង្គរជ័យ

មុខងារបច្ចុប្បន្ន: ធ្វើចំការ

មានស្រុកកំណើតនៅ: ភូមិព្រៃទេះ ឃុំអង្គរជ័យ ស្រុកអង្គរជ័យ ខេត្តកំពត

សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិអន្លង់មាស ឃុំពេជ្រចិន្ដា ស្រុកភ្នំព្រឹក ខេត្តបាត់ដំបង

កន្លែងសម្ភាសន៍នៅភូមិឈើទាលជ្រុំ ឃុំប្រមោយ ស្រុកវាលវែង ខេត្តពោធិ៍សាត់

ថ្ងៃទី២០ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០១១

សម្ភាសន៍ដោយ: សោម ប៊ុនថន

០០:៤៧:៤២

ទំព័រ១០

ប៊ុនថន : អញ្ជឹងដំបូងខ្ញុំសុំអញ្ជាតសួរឈ្មោះ ឮឈ្មោះអីដែរ?

សារិន : ខ្ញុំឈ្មោះក្រៅហៅនិន ហើយនៅក្នុងបញ្ជីជាតិ ណុប សារិន ។

ប៊ុនថន : ឮអាយុប៉ុន្មានហើយឮ?

សារិន : ខ្ញុំអាយុ៥៩ឆ្នាំ ។

ប៊ុនថន : ឮមានស្រុកកំណើតនៅភូមិ ឃុំអីដែរឮ?

សារិន : នៅភូមិព្រៃករទេះ ឃុំអង្គរជ័យ ស្រុកអង្គរជ័យ ខេត្តកំពត ។

ប៊ុនថន : បាទ! ចុះបច្ចុប្បន្នលោកឮ?

សារិន : បច្ចុប្បន្នខ្ញុំនៅព្រំដែន ភូមិអន្លង់មាស ឃុំពេជ្រចិន្ដា ស្រុកភ្នំព្រឹក ខេត្តបាត់ដំបង ។

ប៊ុនថន : អ្វី! អញ្ជឹងលោកឮម៉ែ?

សារិន : តែខ្ញុំម៉ែលេងកូន ។

ប៊ុនថន : កូនឮនៅនេះទេ?

សារិន : កូនខ្ញុំនៅនេះ មានប្ដីនៅនេះ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ការនៅភូមិឈើទាលជ្រុំនេះ?

សារិន : បាទ!

ប៊ុនថន : ឮមានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់ឮ?

សារិន : ខ្ញុំបងប្អូនមុនតែម្នាក់ទេ ។

ប៊ុនថន : តែថ្នាក់ឯងទេ?

សារិន : បាទ! ហើយក្រោយម៉ែបាទ ពានក់ទៀត បងប្អូននៅស្រុកអង្គរជ័យ ។

ប៊ុនថន : ចុះឪពុកម្តាយលោកពូនៅរស់ទេលោកពូ?

សារិន : ស្លាប់អស់ហើយ ។

ប៊ុនថន : ស្លាប់ជំនាន់ណាដែរ?

សារិន : ស្លាប់ជំនាន់ពាង្ខ ម្តាយខ្ញុំស្លាប់ជំនាន់ពាង្ខ ហើយឪពុកខ្ញុំគាត់ទីមស្លាប់ ។

ប៊ុនថន : ចុះលោកពូរៀនសូត្រដល់ថ្នាក់ណាដែរពូ?

សារិន : ខ្ញុំរៀនបានថ្នាក់ទី៩ ។

ប៊ុនថន : ទី៩ស្របច្បាប់លោកពូ?

សារិន : បាទៗ!

ប៊ុនថន : ម៉ែដល់ឥឡូវប្រហែលថ្នាក់ទីប៉ុន្មានលោកពូ?

សារិន : ទី៩ហ្នឹងម៉ែដល់ឥឡូវថ្នាក់ទី៤ទីអីហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ចុះលោកពូឈប់រៀនឆ្នាំណាពូ?

សារិន : ខ្ញុំឈប់រៀនឆ្នាំ៦៩ ។

ប៊ុនថន : មូលហេតុអីបានឈប់រៀនពូ?

សារិន : ឈប់រៀនហ្នឹងអត់មានមូលហេតុអីទេ ប៉ុន្តែស្រុករាជមិនស្រួលមែន ម្តាយខ្ញុំគាត់ថាកូនតែ មួយអត់ហានឲ្យទៅរៀន ខ្លាចយើងរដ្ឋប្រហារហ្នឹងយើងរត់បែកគ្នា ប្រទេសជាតិយើង មិននឹងទេ វាដូចថាដណ្តើម ។

ប៊ុនថន : បាទ! ពូឈប់រៀនម៉ែពូធ្វើអីពូ?

សារិន : ខ្ញុំឈប់រៀនម៉ែខ្ញុំអត់ធ្វើអី នៅធ្វើស្រែជាមួយម៉ែឪពុកបាន២ឆ្នាំ ហើយបានចូលធ្វើសេ នាជនបុរសអង្គរជ័យហ្នឹង អាហ្នឹងសេនាជនបុរសខ្មែរក្រហម ខ្មែរក្រហមគេរំដោះបាន ហើយ ព្រោះខ្ញុំនៅជិតភ្នំ ។

ប៊ុនថន : បាទ! កាលហ្នឹងជ្រើសចូលឬក៏ស្ម័គ្រចិត្តចូល?

សារិន : គេជ្រើស យើងនៅក្រោយគេៗហៅយើងចូល នៅក្មេងៗឈប់ពីសាលាម៉ែមិនទាន់ មានប្រពន្ធមានអី ។

ប៊ុនថន : បាទ! ខាងណាជ្រើសរើសវិញពូ?

សារិន : ខាងពយកព្រៃ គេហៅខ្មែរក្រហម ។

ប៊ុនថន : ខាងភូមិ ឬខាង?

សារិន : ខាងភូមិ ឃុំគេហ្នឹងគេអ្នកជ្រើសរើសយើង កាលហ្នឹងអត់មានសហករណ៍ទេ ។

ប៊ុនថន : ចុះជ្រើសរើសច្រើនទេ លោកពូ?

សារិន : ច្រើន ទៅមាំភូមិអញ្ចឹងទៅជាងគ្នា ១០ នាក់នោះ ទៅមាំស្រុកខ្ញុំទៅថ្ងៃជាមួយគ្នា នៅ ដែរនៅមាំភូមិហ្នឹងនៅ២-៣នាក់ អ្នកអត់ធ្វើអ្នកមិនដូចគ្នាវាទន់ខ្សោយ មិនសូវមាន កម្លាំងគេចេះតែទុកឲ្យនៅក្រោយទៅ ។

ប៊ុនថន : ជ្រើសរើសដំបូងគេបញ្ជូនទៅណាវិញលោកពូ?

សារិន : នៅឃុំហ្នឹងហ្នឹង ពេលនេះទៅវ៉ៃទាហានវ៉ៃអីអញ្ចឹងទៅ ទាហានគាលីចុះម៉ោ ទាហាន គាលីអត់ទាន់បែកទេ ទាហានគាលីនៅពេញអង្គសោមហ្នឹងទេ ។

ប៊ុនថន : ខាងលន់ ណុលហ្នឹងពូ?

សារិន : បាទ!

ប៊ុនថន : អញ្ចឹងពូមានបាត់ហត់អីទេពូ?

សារិន : ខ្ញុំចូលដំបូងអត់បាត់ហត់អីផង ចូលល្ងាចហ្នឹងស្អែកឡើងបាត់វ៉ៃហ្នឹង បាញ់ហ្នឹងគេឲ្យទៅ ត្រៀមយប់ ថ្ងៃល្ងាចទៅដល់ផ្ទះជាតិបាត់បាញ់ហ្នឹង បាញ់ភ័យដល់ហើយតែមិនដឹង ធ្វើម៉េច ហើយថាបានជ្រុលម៉ោហើយបើយើងមិនបាញ់វា វាបាញ់យើង ។

ប៊ុនថន : លោកពូបាញ់យ៉ាងម៉េចអត់ទាន់បានរៀនផង?

សារិន : គេគ្រាន់តែប្រាប់បាញ់ចេះបាញ់ចុះ ពេលឃើញខ្លាំងម៉ោយើងបាញ់យើងស្ទាក់បាញ់វា បាញ់ដំបូងយើងចាប់ខុសចាប់ត្រូវដែលហ្នឹង ដល់បាញ់អស់មួយបង់ហ្នឹងបាន ដូចជាវា ស្មារតីហ្នឹងវាវឹងវិញ ហើយបានហានញាត់គ្រាប់ ដឹងអស់គ្រាប់ដឹងមិនអស់គ្រាប់ គ្រាប់បាញ់ដូចជាមាំបង់មាន សេៗកាលហ្នឹងវា១០គ្រាប់ទេ បាញ់តែ៤ហ្នឹង ទុកមួយ គ្រាប់ក្នុងកាណុងសិន ដាក់សាវ័ញតាវាទៅបានដាក់គ្រាប់បាញ់ទៀត ។

ប៊ុនថន : បាទ!អញ្ចឹងអត់មានហត់ទេ បាញ់ភ្លាមហ្នឹង?

សារិន : អត់ទេខ្ញុំ បាញ់ភ្លាមហ្នឹង អត់បាត់ហត់ផង ។

ប៊ុនថន : ចុះកាលបាញ់ហ្នឹងមានត្រូវរឺឬសអីទេ?

សារិន : អត់ ។

ប៊ុនថន : អត់រឬសទេ ទាំងខាងលន់ ណុល ទាំងខាងពូ?

សារិន : ខាងទាហានលន់ ណុលបាក់ភ្លៅម្នាក់ ឆាប់ម្នាក់ ហើយរត់រួចមួយរត់ទៅបន្ទាយវិញ ។

ប៊ុនថន : ហើយក្រោយម៉េចពូបែងចែកចូលក្នុងណាវិញពូ?

សារិន : ខ្ញុំអត់! រួចម៉ែអញ្ជឹងម៉ែ ដល់ពេលមួយខ្ញុំគាត់ពិបាកណាស់ ពួកអាធីវ៉ាឡើងម៉ែ
ពួករថក្រោះ អាកាខាងលន់ ណុល ពួករតក្រោះដេញ ដល់ហើយមែនខ្ញុំគាត់ថា កូន
ប្រុសតែមួយនេះអញ្ជឹងគាត់ឲ្យឈប់ៗ សុំតែឲ្យឈប់ឲ្យកូនខ្ញុំឈប់ទៅ រកប្រពន្ធឲ្យ
ដល់រកប្រពន្ធឲ្យអញ្ជឹងក៏ម៉ែនៅខាងប្រពន្ធខ្ញុំវិញនៅជុំគីរនេះ ស្រុកឈូក ។

ប៊ុនថន : ស្រុកឈូកវិញ?

សារិន : បាទ! អាហ្នឹងដល់ពេលខ្ញុំនៅសហករណ៍ មានកូន៣ហើយ កូន៣ឆ្នាំ៧៧១១ ថ្ងៃ ប៉ុន្មានទេ
គេឲ្យទៅរែនៅខាងស្រុកកំពង់ត្រាចហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ខាងណាគេជ្រើសរើស?

សារិន : ខាងខ្មែរក្រហមហ្នឹងហ្នឹង បន្ទាប់ពីប៉ុល ពតហើយ ។

ប៊ុនថន : ម៉េចបានគេម៉ែជ្រើសរើសពូកាលហ្នឹង?

សារិន : ព្រោះកាលហ្នឹងនៅសហករណ៍ឲ្យតែយើងនៅក្មេងនៅមានកម្លាំងគេហៅហ្នឹង មិនចាំបាច់
ថាយើងអីទេ ។

ប៊ុនថន : ប្រធានសហករណ៍គេជ្រើសរើស?

សារិន : បាទ! ប្រធានសហករណ៍ ហើយភូមិអីហ្នឹងយកយើងទៅ យកទៅហាត់នៅរោងដែក
ហាត់ម៉ាឌីខ្ញុំ នៅរោងដែកយើងខាងកើតសេសសរ ។

ប៊ុនថន : ខាងកើតសេសសរនៅកែបយើងហ្នឹង?

សារិន : ហ្នឹងហើយ ខាងកើតកែប ហាត់ហ្នឹងហើយគេឲ្យច្បាំងជាក់ស្តែង ហើយបានគេយក
ដាក់នៅកងស្មើជើងខ្សែត្រៀម នៅបានមួយខែបានគេរើសចូលក្នុងអន្តរាគមន៍ ។

ប៊ុនថន : នៅកងអន្តរាគមន៍នៅកងជាមួយពិណាវិញលោកពូ?

សារិន : នៅជាមួយ យឿន ហ្នឹងដែរតែកងពលកងពូយឿនហ្នឹង ប៉ុន្តែមានកងអន្តរាគមន៍មួយ
អាមួយកងស្មើជើងប៉ុនកងពលតែមួយទេ ។

ប៊ុនថន : បាទ! កងអន្តរាគមន៍ពិណាពូមានចាំឈ្មោះទេ?

សារិន : ភារីម ឈ្មោះ រីម តែមិនដឹងអីរីមអត់នឹកឃើញ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ចុះកងស្មើជើង?

សារិន : កងស្មើជើង កាលហ្នឹងខ្ញុំត្រូវរួសអត់បានស្គាល់ទេ នៅបានមួយខែមូសខំបង្កប់ ហើយ
យប់ឡើងបានហ៊ានចេញដើរចុះនៅជិត វានៅជិតហើយវាថ្ងៃ យប់ឡើងដើរ កាប់ស្លឹកឈើ

ដើររកស្មៅរកអ៊ីយកមកដាំអញ្ចីទៅ

យប់ឡើងអូសអាហ្នឹងចេញទៅ

យកមកដាក់ឲ្យឆ្ងាយឲ្យបាត់ទៅ ។

ប៉ុន្មាន : អាហ្នឹងគេដាក់ម៉េចវិញពូ?

សារិន : កុំឲ្យស្មៅវាឆាប់ បើស្មៅឆាប់គេដឹងថាយើងធ្វើត្រង់សេអី អញ្ចីយើង ធ្វើម៉េចឲ្យស្លឹក
ឈើ បើស្លឹកឈើៗនៅតែថ្មីនៅតែស្រស់ញញឹមអញ្ចីយើង លើត្រង់សេយើង បើថា
ស្មៅៗនៅតែស្រស់ញញឹមអញ្ចីយើង កុំឲ្យមានស្មៅក្រហមស្មៅអីខ្លាចគេដឹង នៅក្នុង
រុក្ខដូចកណ្តុរអញ្ចី មិនដែលបានចេញវាលទេ យប់ដូចតទឹក ។

ប៉ុន្មាន : នៅណាវិញលោកពូ?

សារិន : កាលហ្នឹងនៅផ្សារព្រែកចាក ។

ប៉ុន្មាន : នៅផ្សារព្រែក?

សារិន : បាទ!

ប៉ុន្មាន : នៅព្រំដែនហ្នឹងហ្នឹង?

សារិន : នៅព្រំដែនហ្នឹងហ្នឹង នៅខាងជើងផ្សារព្រែកចាក ។

ប៉ុន្មាន : ចុះខាងរៀតណាមអីគេមានត្រៀមទេពូ?

សារិន : រៀតណាមត្រៀមគេបាញ់ម៉ៅយើង ។

ប៉ុន្មាន : ហើយប្រធានកងពលធំហ្នឹងឈ្មោះយ៉ីនហ្នឹងពូនិយាយមិញ?

សារិន : យ៉ីន ហ្នឹងដល់ខ្ញុំឡើងទៅនេះហើយខាងគោកដំបង ហ្នឹងហើយឈ្មោះ យ៉ីន ហ្នឹងកងទី
៣០ ។

ប៉ុន្មាន : គាត់ឈ្មោះអីយ៉ីនពូ?

សារិន : អត់ស្គាល់ ប៉ុន្តែដឹងតែកងទី៣០ ប្រធានកងពលឈ្មោះ យ៉ីន ។

ប៉ុន្មាន : ចុះលើជាន់គាត់អីពូមានដឹង ធំជាងគាត់អីពូដែលស្គាល់ទេ?

សារិន : អត់ ។

ប៉ុន្មាន : អត់ដែលស្គាល់ទេ?

សារិន : អត់ ព្រោះខ្ញុំវាកូនទាហានដែរ ទីមទៅថ្មី ហើយបើកងរយហ្នឹងឈ្មោះ រីម កងរៈប៉ុន
មិនរៈប៉ុន្មានហើយភ្លេចហើយ ដឹងតែកងពលទី៣០ ។

ប៉ុន្មាន : ពូទៅនៅហ្នឹងយូរទេ ទៅព្រែកចាកហ្នឹង?

សារិន : ខ្ញុំទៅនៅបាន ផ្សារព្រែកចាកនៅបានមួយខែ បែកពីហ្នឹងម៉ៅនៅគោកកំបោរ ។

ប៊ុនថន : គោកកំបុរហ្នឹងព្រំដែនដែរ?

សារិន : ព្រំដែនដែរ ។

ប៊ុនថន : នៅខាងណាវិញពូ?

សារិន : ខាងកើតភ្នំប្រចៀវ ។

ប៊ុនថន : ឥឡូវគេហៅអីវិញពូ?

សារិន : ឥឡូវអត់ដឹងគេហៅអីដឹង អាហ្នឹងចេញពីទំនប់កូនលាន់ទៅដល់កោះកូនខ្លា មានដើមស្វាយធំៗនៅហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ហើយស្រុកអីវិញពូមានដឹងទេ?

សារិន : នៅស្រុកកំពង់ត្រាច ។

ប៊ុនថន : កំពង់ត្រាចដែរ?

សារិន : បាទ!

ប៊ុនថន : ចុះពេលម៉្លេះពូទៅនោះហ្នឹងមានវ៉ៃភ្នំទេ?

សារិន : វ៉ៃដែរ ចូលទៅវ៉ៃជាមួយរៀតណាម គេឲ្យទៅវ៉ៃ ទៅវ៉ៃនៅពាមនោះ ការពាម ។

ប៊ុនថន : វ៉ៃហ្នឹងមានទទួលបទបញ្ជាពីថ្នាក់លើម៉េចៗម៉ែទេពូ?

សារិន : គេឲ្យវ៉ៃ បញ្ជាគេឲ្យវ៉ៃទៅវ៉ៃៗហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ម៉េចខ្លះពូបញ្ជា?

សារិន : គេថាវ៉ៃបំបាក់ស្មារតីយួន កុំឲ្យវ៉ៃរំលោបខ្មែរខ្លាំងពេក កាលហ្នឹងយួនវ៉ៃរំលោបយកទឹកដីយើងដែរនោះ ។

ប៊ុនថន : ខាងណាបញ្ជាម៉ែ?

សារិន : អត់ដឹងខាងណាទេ ចេះឲ្យរៀបទ័ពទៅវ៉ៃអញ្ចឹងចេះតែទៅ ទៅតាមគេទៅ ខ្ញុំនៅទាហានដែរអត់ដឹងអីដឹង តែមេគេឲ្យទៅវ៉ៃៗ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ប៉ុន្តែមានវ៉ៃខ្លាំងទេពូម៉្លេះហ្នឹង?

សារិន : ខ្ញុំវ៉ៃពាយប់ ៣ថ្ងៃ ។

ប៊ុនថន : វ៉ៃស្លាប់ច្រើនទេពូ?

សារិន : ពួកយួនស្លាប់ច្រើនណាស់ ប៉ុន្តែខ្មែរយើងក៏ច្រើនដែរ យកមកដុតក្នុងម៉ែនកំពង់ត្រាច៣អាស័យៗនោះ ។

ប៊ុនថន : អ្វី! ដុតនៅណាវិញពូ?

សារិន : នៅម៉ែននៅដូរកំពង់ត្រាច ។

ប៊ុនថន : ច្រើននាក់ដែរពូ?

សារិន : ច្រើន ។

ប៊ុនថន : របបហែលប៉ុន្មាននាក់ពូ?

សារិន : ចូល១០០ នាក់ជាង ។

ប៊ុនថន : បាទ! ដុតទាំងអស់លោកពូ?

សារិន : បាទ! ដុតទាំងអស់ស្លាប់ យកឡានម៉ែដឹក ។

ប៊ុនថន : ប៉ុនយើងយកសាកសពបានដែរ?

សារិន : បានឡាន៣អាសេៗ យកមកដុត អ្នកខ្ញុំនឹកឃើញកាលនោះខ្ញុំយំខ្លាំងណាស់ បើទៅ
មានតែខេត្តឆ្នាំងយ៉ាតទេ ព្រោះឆ្នាំងព្រែកនោះ ស្លៀកអាវវែងទៅអត់បាន ខ្ញុំនឹកឃើញ
ទៅម្តងនេះ លែងម៉ែរត់ម៉ែលេងសើចហ្នឹងហើយ តែមិនដឹងធ្វើម៉េចបើវាតម្រូវតែ
អញ្ជឹងទៅហើយ យើងនៅស្រុកក៏នៅមិនបាន នៅផ្ទះក៏នៅមិនបានអញ្ជឹងវា យើងនៅ
ពេញវ័យធ្វើទីតកើត កាលខ្ញុំអាយុ៣០ ជាង ។

ប៊ុនថន : អាហ្នឹងយើងហែលទៅហ្នឹងពូ?

សារិន : ហែលឆ្នាំងទឹកទៅទី១ ទៅម៉ោងប្រហែល១ ទៅដល់នោះឆ្នាំងទឹកហើយ អត់ទាន់ភ្លឺត្រឡប់
ម៉ែវិញ ប្រហែលម៉ាអាទិត្យវែងទៀត ទៅវ៉ៃផ្ការឹក វ៉ៃចេញម៉ែក្រៅ ។

ប៊ុនថន : បាទ! វ៉ៃបែកទេពូ?

សារិន : បែក យួនរត់ យួនឆាប់ក៏ឆាប់យួនរត់ចេញបាត់អស់ម៉ែនៅភ្នំតែមួយដុំ ។

ប៊ុនថន : បាទ! អ្នកទៅច្រើនទេ ឡើងទៅម្តងៗឡើងទៅវ៉ៃ?

សារិន : ឡើងទៅច្រើន ១០០ នាក់ជាងនោះ ១០០ នាក់ ២០០ នាក់នោះ ។

ប៊ុនថន : អ្នកណាដែលអ្នកដឹកនាំផ្ទាល់វ៉ៃ?

សារិន : ដឹកនាំផ្ទាល់ពូ រឹម ហ្នឹងហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : គាត់នៅរស់ទេពូ?

សារិន : អត់ដឹងដែរ បែកគ្នារហូតអត់ដឹងទៅណាទៅណាទេពូរឹមហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : គាត់ឈ្មោះអីរឹមពូត្រកូលគាត់?

សារិន : ខ្ញុំភ្លេចហើយអូន អត់ដឹង ចាំតែ២នាក់ហ្នឹងចាំហើយអត់ដឹងត្រកូលទៀត ។

ប៊ុនថន : ចុះពូខាងវៀតណាមមានដែរវ៉ៃចូលវិញទេ វ៉ៃបែកខាងខ្មែរក្រហមអីវិញទេ?

សារិន : រៀតណមវ៉ៃខ្មែរក្រហមរត់ម៉ៅផ្អាកឈូកនេះ ហើយខ្ញុំដកចេញពីហ្នឹងម៉ៅខ្ញុំម៉ៅនៅខាង
នេះខាងភ្នំដួងយើង ខាងត្បូងកំពតស្រែកោះហ្នឹង ដល់ចេញពីហ្នឹងម៉ៅដល់ពេលរៀត
ណមវ៉ៃម៉ៅវ៉ៃរហូតម៉ៅ រត់រហូត រត់ទៅភ្នំដួងត្រឡប់ទៅស្រុកវិញ ។

ប៊ុនថន : អូ! អញ្ជឹងពូជកម៉ៅនេះវិញទៀត លោកពូជកម៉ៅខាងដួងនេះទៀត?

សារិន : បាទ! ដល់ហើយគេដកខ្ញុំម៉ៅខាងភ្នំដួងនេះទៀត ។

ប៊ុនថន : ម៉េចបានដកកាលហ្នឹង?

សារិន : គេឲ្យម៉ៅការពារនៅមាត់សមុទ្រនៅហ្នឹងឲ្យម៉ៅចាំយួនម៉ៅតាមសមុទ្រម៉ៅ ។

ប៊ុនថន : បាទ! អញ្ជឹងម៉ៅខាងជើងទឹកវិញពូ?

សារិន : បាទ! ម៉ៅជើងទឹកម្តង ។

ប៊ុនថន : ជើងទឹកហ្នឹងពូនៅជាមួយព័ណ៌វិញ?

សារិន : ប៉ុន្តែជើងទឹកនៅលើគោកដដែល កាលខ្ញុំទៅដំបូងហ្នឹងខ្ញុំវ៉ៃហើយមួយសារខ្ញុំរត់ ខ្ញុំខ្លាច
ពេកនោះ ខ្ញុំនឹកឃើញខ្លាចឆាប់ខ្ញុំរត់ម៉ៅស្រុកវិញ ម៉ៅស្រុកវិញគេឲ្យម៉ៅធ្វើទំនប់១ខែ
អេ! ម៉ៅហើយទំនប់លិច បានគេបញ្ជូនទៅទៀត បញ្ជូនទៀតអាហ្នឹងខ្ញុំនៅក្នុងស្រុកឈូក ហ្នឹង
បានគេយកដាក់នៅមាត់សមុទ្រ ។

ប៊ុនថន : អូ! អញ្ជឹងពូនៅឈ្នួបហើយ បានពូរត់ម៉ៅភូមិ?

សារិន : រត់ម៉ៅភូមិគេចាប់ហ្នឹង គេឲ្យម៉ៅធ្វើទំនប់លិចគេលត់ដំយើង រែកដីចាក់លើទំនប់លិច ហ្នឹង
ធ្វើហើយបានគេរុញយើងទៅវិញ ទៅវិញគេឲ្យទៅតាមស្រុកហ្នឹងទីស្រុក ទៅ ខាងភ្នំដួង
ហើយចេញពីហ្នឹងម៉ៅបានខ្ញុំរត់រហូត ។

ប៊ុនថន : អញ្ជឹងពូនៅខាងភ្នំដួងហ្នឹងខាងអង្គភាពដដែលទេពូ?

សារិន : អត់ទេ! ដូរកាលហ្នឹងចុះយើងត្រឡប់ទៅក្រោយវិញហើយ កាលហ្នឹងដឹកនាំដោយពួក
ស្រុកវិញម្តង ។

ប៊ុនថន : បាទ! ប៉ុន្តែព័ណ៌មេ?

សារិន : មេ គង់ មេទ័ពនៅហ្នឹងឈ្មោះ គង់ ឈ្មោះអីគង់ទេភ្លេច ។

ប៊ុនថន : បាទ! ទៅដួងហ្នឹងមានវះចូលក្នុងពលប៉ុន្មានទេ?

សារិន : អត់ទេ ។

ប៊ុនថន : ដឹងតែទ័ពស្រុកទេ?

សារិន : ទ័ពស្រុកគេយកដាក់ហ្នឹង អត់ដឹងកងពលប៉ុន្មានអត់មាន ប៉ុនកាលហ្នឹងមេទ័ពស្រុកហ្នឹង
ឈ្មោះយុន ។

ប៊ុនថន : ដូងហ្នឹងមានបានវ៉ៃគ្នាទេ?

សារិន : អត់មានបានវ៉ៃទេ ។

ប៊ុនថន : ទៅប្រចាំការនៅហ្នឹងរហូត?

សារិន : បាទ! ទៅប្រចាំការនៅហ្នឹង ដល់ពេលថយពីហ្នឹងម៉ៅវិញម៉ាក៏រត់រហូតទៅ រត់ទៅខ្ញុំក៏
គ្មានបានអីកូនប្រពន្ធនៅភូមិនៅសហករណ៍អី ហើយខ្ញុំនៅនោះ ណាវត់អញ្ជឹងម៉ៅ ម៉ៅ
វត្តត្រពាំងឈូកម៉ៅ យួនដេញចេះម៉ៅៗ ម៉ៅដល់ហ្នឹងត្រឡប់ទៅវិញ ទៅដល់ព្រៃក្អួច
ខ្ញុំទុកកូនទុកអីចោលនៅព្រៃហ្នឹង ខ្ញុំចូលស្រុកទៅ ទៅដល់នោះគេចាត់តាំងឲ្យធ្វើសេនា
ជនឃុំ ។

ប៊ុនថន : សេនាជនឃុំ?

សារិន : ឃុំយើងរាល់ថ្ងៃនេះ នៅជាមួយរាជរដ្ឋាភិបាលនេះ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ឃុំអីវិញ?

សារិន : ឃុំស្រែសំរោង ស្រុកជុំគីរី ។

ប៊ុនថន : បាទ! នៅខាងត្រួសារ?

សារិន : បាទ! នៅខាងត្រួសារខ្ញុំវិញ ។ ពេលរួចពីហ្នឹងទៅបានគេថា សេនាជនគេរើសដែរ
អញ្ជឹងក៏ បងប្អូនខ្ញុំនៅខាងតានីអង្គរជ័យនោះ យ៉ាងហ្នឹងគាត់ខាងប្រធាននគរបាលខេត្ត
ហើយគាត់ចុះម៉ៅបើកស្រុកគីរីដំបូង គាត់ថាហែងទៅធ្វើប៉ូលីសជាមួយអញ ធ្វើនគរ
បាលជាមួយអញទៅបានស្រួល បើមិននេះគេចាប់«កង»ទៀតឥឡូវហើយហែង
ហើយខ្ញុំក៏ទៅនៅហ្នឹង ទៅៗមិននេះអីនៅ«៥៣»វ៉ៃដដែល វ៉ៃជាមួយខ្មែរក្រហម ។

ប៊ុនថន : ទៅវ៉ៃនៅណាខ្លះពូ?

សារិន : វ៉ៃនៅឆ្នងយុល ទៅវ៉ៃនៅយើងភ្នំលិចនោះ ហៅភ្នំធំភ្នំអីហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : នៅស្រុកជុំគីរី?

សារិន : បាទៗ! លិចមន្ទីរស្រុក ។

ប៊ុនថន : ប៉ុនយើងដូចថាយើងៗស្គាល់គេអីជាមួយខ្មែរក្រហមទេ ព្រោះពួកគាត់ធ្វើការជាមួយ
ខ្មែរក្រហមអីអញ្ជឹង?

សារិន : អត់! ខ្ញុំអត់ស្គាល់ គេបែកពីយើង យើងបែកពីគេហើយ គ្មានបានទៅគិតទេ បើមិន
បាញ់គេ គេបាញ់យើងឈប់ឥឡូវហ្នឹង ចេះតែទៅគេឯងទៅ រួចពីហ្នឹងម៉ៅខ្ញុំឈប់ទៅ
ខ្ញុំអត់បានប្រាក់ខែហូប អត់បានប្រាក់ខែហូបខ្ញុំឈប់ទៅ ខ្ញុំចូលបាន១ខែ ២ខែ ៣ខែ
អត់មានបានប្រាក់ខែខ្ញុំឈប់ទៅ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ឈប់ឆ្នាំណាពូ?

សារិន : ខ្ញុំឈប់ឆ្នាំ ៩៧-៩៨ហើយ ខ្ញុំឈប់ធ្វើ ៩៧/ឈប់ធ្វើ គេលែងចាប់«ក៥»ហើយខ្ញុំ
ឈប់ហ្នឹងទៅ ។

ប៊ុនថន : ចុះពូទៅនៅបាត់ដំបងនេះឆ្នាំប៉ុន្មាន?

សារិន : ខ្ញុំម៉ៅឆ្នាំ២០០០ ។

ប៊ុនថន : បាទ! ម៉េចបានពូដូរទៅនៅបាត់ដំបងវិញ?

សារិន : កាលហ្នឹងវាស្រុកនោះ វាអត់ស្រែអត់ដីពេក ដីវាពិបាកធ្វើស្រែពេក ពេលបងប្អូនម៉ៅ
ពីនេះវាមិនប្រលំគ្នា ។

ប៊ុនថន : ហើយសព្វថ្ងៃនេះពូធ្វើអីវិញនៅនោះ?

សារិន : ខ្ញុំដាំពោត ដាំដំឡូងមី ។

ប៊ុនថន : ដាំប៉ុន្មានហត់ដែលពូ?

សារិន : អស់ដី៤-៥-៦ហត់ ។

ប៊ុនថន : បាទ! សព្វថ្ងៃនេះពូមានកូនប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

សារិន : ខ្ញុំកូនច្រើនណាស់ កូន៨នាក់នោះ ។

ប៊ុនថន : កូន៨នាក់ មានបានរៀនបានអីទេពូ?

សារិន : កូនខ្ញុំរៀនប៉ុននៅស្រុក អាមួយជាប់បាក់ខូបធ្វើការនៅកំពង់សោមនោះ ក្រៅពីហ្នឹង
មានប្រពន្ធនៅនេះ៣ នៅស្រុកនោះ២ ។

ប៊ុនថន : អញ្ជឹងលោកពូមានអ្វីចង់បន្ថែមទៀតទេ?

សារិន : អត់មានអីផង ។

ប៊ុនថន : អញ្ជឹងអរគុណលោកពូច្រើន ។

សារិន : បាទៗ!

ចប់